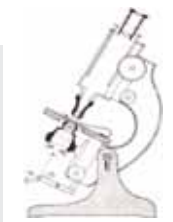

στο μικροσκόπιο...

Να τιμωρηθούν οι υπεύθυνοι

Της **ΝΤΟΡΑΣ ΝΤΑΪΛΙΑΝΑ**

Η α μετατραπεί η κρίση που περνάμε ως χώρα σε ευκαιρία για άλλη πορεία, όπως φαίνεται να ελπίζει ο πρωθυπουργός Γιώργος Παπανδρέου; Και για να γίνει το όνειρο πραγματικότητα, τι οφείλει να πράξει η κυβέρνηση, ποιες οι ευθύνες των πολιτικών δυνάμεων και, κυρίως, της αξιωματικής αντιπολίτευσης;

Αν πρώτιστο μέλημα και χρέος της κυβέρνησης αποτελεί η αποκατάσταση, το συντομότερο δυνατόν, της αξιοπιστίας της χώρας διεθνώς, χωρίς να ξεχνάει όσα περί δίκαιης κατανομής των βαρών διακήρυττε, αντιστάμενη στη λαίλαπα της νεοφιλελεύθερης κυριαρχίας και των διεθνών κερδοσκοπών-μαυραγοριτών, ποιο πρέπει να είναι το μέλημα της ηγεσίας της Ν.Δ.; Η υπερπροβαλλόμενη λέξη «συναίνεση» τείνει να λάβει μυθικές διαστάσεις. Και, ως συνήθως, οι μύθοι καταρρέουν όταν η πραγματικότητα ορθώνεται αμείλικτη εν όψει κρίσιμων αποφάσεων. Τότε, οι ανέξοδες διακηρύξεις παραχωρούν τη θέση τους στα αποκαλυπτήρια που έρχονται με τους «φετφάδες» του είδους, «το ΠΑΣΟΚ κατασκευάζει ενόχους». Οπου μεταξύ των

«κατασκευασμένων ενόχων» περιλαμβάνονται και όσοι παραποίησαν τα δημοσιονομικά στοιχεία, στα οποία κυρίως πατούν οι Ευρωπαίοι εταίροι για να κρύψουν τις αδυναμίες

του ευρώ, των πολιτικών και οικονομικών τους επιλογών και την απύθμενη υποκρισία ότι δεν γνώριζαν για τα «Greek statistics». Όσοι, επίσης, οικοδόμησαν τα σκάνδαλα του Βατοπεδίου, των δομημένων ομολόγων κ.λπ.

Η άποψη που κυκλοφορεί ευρέως είναι ότι δεν χρειάζονται οι εξεταστικές όταν επιδιώκουμε τη συναίνεση. Στο όνομα αυτής της λογικής, δεν θίγουμε «τα κακώς κείμενα», είναι λάθος και η κυβερνητική πρόταση για την εξεταστική, που θα ερευνήσει

ποιοι έδιναν τις εντολές για την παραποίηση των στοιχείων και ποιες οι ρωγμές που επιτρέπουν τέτοιες πρακτικές. Όσο και αν προβληματίζει μια τέτοια απόφαση για τις ενδεχόμενες παρενέργειες, κάποτε πρέπει να αντιληφθούμε ότι οι υπεύθυνοι οφείλουν να λογοδοτήσουν και να τιμωρηθούν. Αφ' ενός για τη λεηλασία του κρατικού ταμείου, αφ' ετέρου για την κατακρήμνιση της αξιοπιστίας της χώρας. Μεταξύ εκείνων που αντιδρούν είναι και όσοι έχουν την άποψη ότι «θα βγάλουμε τα άπλυτά μας» σε κοινή θέα στο εξωτερικό; Αυτό και αν είναι φαρισαϊσμός! Μα για τα πλαστά στοιχεία δεν διασύρεται τόσο καιρό η χώρα; Εκτός και αν υιοθετούμε τις φοβικές κινήσεις αντιπροσποτισμού της Ν.Δ., η οποία, μετά την περίφημη απογραφή που άνοιξε τον ασκό του Αϊόλου, θα μας πάλει είτε στο 1981, ξεχνώντας την απόρροη έκθεση Αβέρωφ για τη θλιβερή κατάσταση της οικονομίας που παρέδωσε τότε στο ΠΑΣΟΚ, είτε στο 2001 και τα swaps της Goldman Sachs, παρ' ότι τα παρέτεινε για 37 χρόνια ο Γ. Αλογοσκούφης, είτε, κινούμενη στην εγκληματική λογική «αποθανέτω η ψυχή μου...» μετά της... χώρας, επιχειρήσει να διαψεύσει και τον εαυτό της ότι

«μπήκαμε με το σπαθί μας στην Ο.ΝΕ».

Λέγεται κατά κόρον ότι ο λαός με την ψήφο του τιμώρησε τους υπεύθυνους. Προωθούμε, δηλαδή, τη μη εφαρμογή των νόμων όταν πρόκειται για μεγάλους. Είτε προέρχονται από το πεδίο της πολιτικής είτε κινούνται στον επιχειρηματικό χώρο είτε είναι πρόσωπα της «γκλαμουράτης» κοινωνίας. Αν, όμως, έτσι έχουν τα πράγματα, γιατί αντιδρούμε στον τρόπο που λειτουργεί η κοινοβουλευτική ασυλία; Αν κάποιος κατάφερε να ξεφύγει από την τιμωρία του ψηφοφόρου και επανεκλεγεί, είναι και αθώος; Αλήθεια, σε τι διαφέρει το περίφημο «ό,τι είναι νόμιμο είναι και ηθικό»; Οι νόμοι είναι για να εφαρμόζονται από όλους και πρωτίστως από αυτούς που τους ψηφίζουν. Αντί λοιπόν να κατακεραυνώνουμε την όποια θεσμική προσπάθεια αποκάλυψης των υπευθύνων και την επιβολή κυρώσεων, είναι καιρός να φροντίσουμε για την ουσιαστική λειτουργία των θεσμών. Αλλιώς, το επόμενο βήμα είναι να ψηφίσουμε νόμο που θα προβλέπει την απαλλαγή των κυβερνώντων από κάθε ευθύνη. Είτε καθαγιάζονται μέσω κάλπης είτε όχι. Ετσι όμως, ούτε κράτος δικαίου εμπεδώνεται ούτε αίσθημα σεβασμού στους θεσμούς. Και βέβαια, δεν δημιουργούνται προϋποθέσεις για την αλλαγή που ζητάει η κοινωνία.

Το δημοκρατικό ευρωχάος

Του **ΘΑΝΑΣΗ ΤΕΓΟΠΟΥΛΟΥ**

ΗΤΑΝ ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΗ η δήλωση του υπουργού των Οικονομικών στο Ρόιτερς. Μίλησε για το ενδεχόμενο προσφυγής της Ελλάδας στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Είπε, ωστόσο, ότι αποκλείεται από τους κανόνες της ευρωζώνης. Αλλά «η δυνατότητα υπάρχει κάπου στον ορίζοντα». Εντυπωσιακή μεν, αντιφατική δε, άρα ακατανόητη, σε πρώτη ανάγνωση, η υπουργική δήλωση.

ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ των εντυπώσεων που ζούμε, η θέση του κ. Παπακωνσταντίνου πυροδότησε αντιδράσεις ακόμη και στο εσωτερικό της κυβέρνησης και φυσικά από τον αρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Είχε, όμως, και υποστήριξη, με το εξής επιχείρημα: Τα μέτρα που αξιώνει να λάβουμε η Επιτροπή και το Ecofin είναι περίπου τα ίδια με εκείνα που έχει επιβάλει το ΔΝΤ στις χώρες που προσέφυγαν σ' αυτό

(με ολέθριες, βέβαια, συνέπειες, που λησμονούνται). Είναι το ίδιο αντιλαϊκά, αντικοινωνικά αλλά και αντιανταπυξιακά. Έχουν τον ίδιο τιμωρητικό χαρακτήρα. Μόνο που το ΔΝΤ συνοδεύει τις παρεμβάσεις του με ασφαλή και άνετη χρηματοδότηση, πράγμα που δεν συμβαίνει στην Ένωση.

Η ΔΗΛΩΣΗ του υπουργού γίνεται κατανοητή, σε δεύτερη ανάγνωση, μόνο ως είδος έμμεσης απειλής προς το eurogroup και το Ecofin, δεδομένου ότι η προσφυγή της Ελλάδας στο ΔΝΤ θα είχε πρόδηλες επιπτώσεις στο ευρώ. Η απειλή είναι βέβαια ισχυρή και δεν άξιζε τον κόπο. Και είναι δικαιολογημένες οι αρνητικές αντιδράσεις και από τη συμπολίτευση και από την αντιπολίτευση.

ΣΗΜΑΣΙΑ ΕΧΕΙ το επιχείρημα προς υποστήριξη της -γι' αυτό τη σχολιάζουμε: Η ισοδυναμία των σταθεροποιητικών μέτρων που επιβάλλει το ΔΝΤ με αξιόχρεο αντάλλαγμα και εκείνων που αξιώ-

νει το Ecofin με αόριστες υποσχέσεις στήριξης. Για να μας προστατεύσει -τάχα- αλλά και το ευρώ από την τρομοκρατία των «αγορών». Μόνο που απαιτώντας αντιλαϊκά, αντικοινωνικά, αντιδημοκρατικά και σε τελευταία ανάλυση αντιοικονομικά μέτρα σε περίοδο ύφεσης και ανεργίας, τροφοδοτεί τις κερδοσκοπικές απειλές. Όπως τις ενισχύουν και οι δηλώσεις των δικών μας κυβερνητικών παραγόντων. Η αυτοκριτική της αναξιοπιστίας μας και η υπόσχεση ολοκληρωτικής αλλαγής, που δεν πείθουν τους άλλους, ιδίως αυτούς που δεν θέλουν να πεισθούν.

ΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ της ισοδυναμίας των μέτρων είναι βάσιμο και κρίσιμο. Η τεχνογνωσία του ΔΝΤ, για την οποία μιλούσε ο Γιώργος Παπανδρέου, υιοθετείται από την Ένωση και γίνεται αποδεκτή από την ελληνική κυβέρνηση. Οι καταστροφικές συνέπειες για το λαό αγνοούνται. Οι Βρυξέλλες είναι το άλλοθι της κυβέρνησης για τη

λήψη των αντιλαϊκών μέτρων.

Η ΕΠΙΣΠΕΥΣΗ στη λήψη τους δικαιολογείται για λόγους «εθνικής αξιοπρέπειας». Να τα πάρουμε, πριν μας τα επιβάλλουν. Παρερμηνεύοντας τους όρους της Λισαβόνας, υποστηρίζεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 126 παρ. 13, μπορεί το Ecofin να τα εφαρμόσει απευθείας, χωρίς τη συναίνεσή μας.

Μετά την αυτοκριτική, η αυτοτιμωρία. Το ζήτημα, βέβαια, δεν είναι νομικό. Οι Βρυξέλλες δεν μπορούν να μας επιβάλουν τίποτα. Οι κυρώσεις της Συνθήκης δεν είναι σημαντικές. Ούτε βέβαιες. Αλλά θα μας τιμωρήσουν οι «αγορές». Αρα, ως προλάβουμε...

Η ΕΛΛΑΔΑ, το 3% περίπου της ευρωζώνης, δεν ευθύνεται για το ευρωχάος. Μολονότι η προηγούμενη κυβέρνηση συμπεριφέρθηκε ανεύθυνα, όπως λέει ο αρθρογράφος. Στις εκλογές, όμως, ο λαός την αποδοκίμασε. Όπως και τις προηγούμενες. Ο Κρούγκμαν αποδίδει το ευρωχάος στην έλλειψη πολιτικής ενοποίησης. Η έλλειψη δημοκρατίας είναι, όμως, το χειρότερο. Το δημοκρατικό κενό της Ένωσης αντανακλάται στο εσωτερικό των κρατών-μελών. Η ομολογία της κυβέρνησης, που εξισώνει τα μέτρα του ΔΝΤ με εκείνα του Ecofin, τα οποία εσπευσμένα υιοθετεί, το αποδεικνύει.